

Bár az esetek többségében Jordan ott volt velem, mégsem engedtem el a csikó fejét, a belső szárat mindig rövidebben tartottam. Ez nem azért volt mert nem bíztam a Jordyban, hanem ilyen módon a száron keresztül én "értesültem" először ha baj volt. Amíg keresztben vagy a lovon addig van visszaút, még van mód kimosni az alsógatyát ha valami atrocitás érte volna, bár vannak még lehetőségeid akkor is ha már benne ülsz a nyeregben, például lehet imádkozni meg ilyesmi. Én csak azért nem imádkoztam, mert egy imát sem tudtam végig, meg aztán nem éreztem volna fairnek, hogy mindig csak akkor imádkozzak amikor baj van. Ezért aztán rá voltam kényszerítve, hogy a lehető legjobban előkészítsem a lovat, mert ha leesek az az Istent se érdekelte volna. Tehát amikor már fent voltam keresztben a nyeregben, elkezdtem a túloldalon egyre erősebben kézzel paskolni, a fülétől a farkáig, ameddig csak odaértem. Nagyon figyelni kellett hogyan reagál, és muszáj volt elmenni türelmének végső határáig, ha nem akartam, hogy sokkot kapjon amikor majd átlendítem a lábam. Volt olyan ló, amelyik egy darabig tűrte, aztán mikor már azt hittük minden rendben van, alszik a ló, egyszer csak kirohant az óvatlanul nyitva hagyott bokszejtőn. Máig sem tudom hogy fértünk ki egyszerre, de arra emlékszem, hogy én a nyeregben lobogtam keresztben, Jordan meg a futószár végén, és mire felfogtuk mi történt, már szép lassan csordogáltunk lefelé a szemközti istálló faláról, ami hirtelen megállította a lovat, és a tehetetlenség törvénye folytán rászálltunk a falra mint a legyek. Nos, szóval amint éreztem, hogy tompul a ló reakciója, elkezdtem a lábammal kis rúgásokkal irritálni, amit szintén fokozatosan egyre erősebben tettem, s a végén már majdnem úgy csináltam rajta a lólengést mint Magyar Zoli a moszkvai olimpián. Belerúgtam a nyakába, farába, egyre kevésbé kíméltem, ő meg egyre unottabban fogadta a "hülyegyerek" mutatványait, mígnem egyszer csak átlendítettem a lábam, és rajta ültem.

A képen éppen Rinka nem akar semmi törvényteleniséget elkövetni, mert akadt azért ilyen is, bár ő nem telivér volt, hanem ír cob. De egyébként, amelyik ló bakolni akar, az itt meg is próbálja, viszont a hely szűke miatt nem tud lendületet venni. Ezután kicsit békén hagytuk, nyugtatgattuk, már ha éppen nem azzal volt rögtön elfoglalva, hogy szétrúgja a bokszot. Éppen egy ilyen "rúgós" lónak volt a tulajdonosa egy bizonyos "Jim Hogan" nevű ember, aki az 1968-as budapesti Európa-bajnokságon, a maraton futás aranyát nyerte. Hobbija volt a lófuttatás, és a lovakat élete végéig a szívében tartotta. 81 évesen halt meg, már az után, ahogy én eljöttem Írországból. Nos, a lova nem lett semmilyen bajnok, de a bakoláshoz legalább annyira értett mint gazdája a maraton futáshoz.

Jim Hogan régen.....

.....és ahogyan én megismertem.

Na, de folytassuk ahol abbahagytuk...! A következő lépés az volt, hogy el kellett indulni a boxban körbe, ám ilyenkor az "előremenéshez" nem nagy hajlandóságot mutat a ló, pedig ez a legfontosabb dolog amit meg kell tanítani neki rögtön az elején, még mielőtt a futószáras körben sor került volna az "éles" bevetésre. Azt gondolná az ember, hogy ez a "motívum" majd csak később válik fontossá, pedig ez mindennek az alapja, és azért van szükség rá mindjárt az első pillanatban mert ez teszi a lehető legbiztonságosabbá az éles felülés legveszélyesebb pillanatait. Ezt hely hiány miatt nem részletezem, aki ismeri a szituációt úgyis tudja miről beszélek, aki pedig nem rendelkezik efféle tapasztalatokkal, jobb híján kénytelen hinni a vén trottyosnak egészen addig, míg maga is meg nem tapasztalja. Az előremenés érdekében már korábban is tettünk lépéseket, ám amikor a lovas ráül a lóra ezeket mintha elfelejtette volna. Itt mindenféle segítségre szükség volt, hogy elinduljon, minthogy hangsegítség, konkrétan én mindig csettegtem neki, csizmával és pálcával is próbálkoztam olyan mértékig, ami nem ijesztette meg a lovat. Érdekes dolog az is, hogy lovas berkekben ezeket "segítségnek" hívják, ám ha a lovat megkérdeznéd felőle, lehet rögtön visszakérdezne, hogy "ugyan ki kért meg rá, hogy segítsél"....?! Olyan ez mint amikor nekünk segítettek az oroszok, meg a törökök, meg a labancok is. Erről mindig az jut eszembe mikor a cigányt viszik akasztani, és megkérdezik, van e utolsó kívánsága. Miután nem volt neki, annak rendje módja szerint felakasztják, cigány fuldoklik, és elkezd hadonászni mintha mondani akarna valamit. A hóhér megsajnálja, hátha mégis lenne egy utolsó kívánsága, és levágja a cigányt, aki miután levegőhöz jut, szemrehányóan azt mondja a hóhérnak. - Há bázmég, májnéem mégfulláltam...! Hát így vannak ezzel a lovak is amikor először felül rájuk az ember, ezért gondolom azt, hogy az lenne a "natural horsemanship", ha nem ülnénk fel a ló hátára. Végül azonban ha mégis felülünk, akkor használni kell ezeket a segítségeket.

Amikor már úgy éreztem, hogy a maga csikó módján megy előre - ami beletelhetett akár néhány napba is -, kiveztük a futószáras körbe és elkezdtuk futószárazni, miközben az ostorral nagyokat csettintettünk, amitől mindegyik nagyon megrémült először, de ahogy telt az idő hozzászoktak és nem zavarta többé őket.

Ezután rövidebbre fogtam a futószárat és hozzáütöttem az ostort az oldalához, és ettől persze ismét menekülni kellett. Egy idő után ehhez is annyira hozzászoktak, hogy szinte ütni lehetett őket, teljesen közömbösek lettek az ostor iránt. Ekkor megállítottam, még rövidebbre fogtam és megismételtem vele a felugrás szituációt, amire itt a nyíltabb helyen megint csak meneküléssel válaszoltak. Ha erre is nyugodtan reagált, akkor végigtapiztam ismét a pálcával az utolsó porcikájáig, a kengyelt jó hangosan lerántottam párszor, majd Jordan elkezdte vezetni miközben én kicsi majd egyre nagyobb ugrásokat tettem mellette, mígnem keresztbe felugrottam a nyeregbe, és a pálcával kívülről előrehajtottam a farára mért számára elviselhető ütésekkel. Ezt követte a fent már említett "lólengés" a mozgó lovon, majd amikor úgy éreztem megengedi, áttettem a lábam, és fenn ültem a csikón. Ez az a pont, ahonnan már nincs visszaút, és bár eddig a pontig sem hagyták hogy unatkozzunk, innentől kezdve egyenesen érdekesek, és szerteágazóak voltak a tapasztalataink. Egy dolog azonban egészen biztosan kijelenthető, nevezetesen, a lóbetörésnek az egészségre gyakorolt pozitív hatásait nem lehet elvitatni. Például, aki aluszékonyságban szenved, az biztosan felébred, de az emésztőrendszerre gyakorolt hatása még ezen is túltesz. A szorulást 100%-os hatékonysággal gyógyítja, nem beszélve arról a felemelő érzésről, amikor leszállhatsz róla. Itt már nem tehetsz mást, hajtani kell előre először lépésben majd ügetésben, illetve amint lehetséges vágásban. Nyilván ehhez azért már nekik is van néhány szavuk, és a dolgok nem mindig úgy történtek ahogyan azt mi elterveztük, de erről majd a következő részben értekezek.

A képen az látható amikor éppen nem vagyok besz...va, csak egyszerűen mély az ülés, és büszkén próbálom a csikót előre hajtani. A kengyelbe soha nem tettem bele a lábam, egészen addig, amíg nem éreztem, hogy most már nem próbálkozik. Felmerül még a kérdés, hogy miért jobb az, ha magad ugrálsz fel a lóra ahelyett, hogy hagynád hogy segítsenek, amit az íreknél úgy neveznek, hogy "leg up". Erre két válaszom is van, válaszod ki melyik a szimpatikus. Az egyik, hogy ugrálni nagyon egészséges, a másik pedig az, hogy a segítők mindig elkötelezett fontos emberek, és minden esetben törekszenek arra, hogy feladatukat a lehető legtökéletesebben lássák el. Na, már most ha egy ilyen megbízható ember elkezd téged felsegíteni a ló hátára, akkor is befejezi a küldetését ha az ég szakad le közben. Sikerült is megtapasztalnom korábban, hogy milyen érzés egy erősen bakolós lovon a nyereg mögött ülni, igaz nem sokáig élvezhettem a szituációt, gondolom tudod miért. És innen folytatom legközelebb.